

Ярослава Мельничук (Полюга)

Народилась 17 липня 1929 р. у м. Львів. Початкову освіту здобула в «Рідній школі» ім. Князя Лева, продовжила навчання у Львівській державній академічній гімназії. У 1945-1949 рр. навчалася у Львівському медінституті, тоді ж співпрацювала з ОУН. Заарештована 20 жовтня 1948 р. у Львові по дорозі з медінституту додому. За браком доказів вини була звільнена з-під арешту. Ярослава завершила навчання на 4 курсі медінституту і була скерована на практику до м. Стрий. 16 червня 1949 р. заарештована вдруге. Протягом шести місяців перебувала під слідством у тюрмі «на Лонцького». Засуджена за ст. 54-1 «а», 54-11 («зрада Батьківщини», «участь у контрреволюційній організації») Кримінального кодексу УРСР.

30 листопада 1949 р. етапована із львівської пересильної тюрми № 25 до виправно-трудова таборів ГУЛАГу. Покарання відбувала у таборах Амурської області РРФСР, згодом була відправлена в пересильний пункт м. Алдан Якутської АРСР. Виконувала каторжні роботи, зокрема працювала на лісоповалі. Під час перебування на спецпоселенні їй вдалося влаштуватися на роботу лікарем у місцевій районній лікарні. Згодом отримала дозвіл продовжити навчання на 5 курсі Іркутського медінституту. 1956 р. отримала диплом і повернулася до Львова, де працювала лікарем станції швидкої медичної допомоги. Дотепер мешкає у Львові.

Уривок зі спогадів: Прихід «перших совітів», 1939 р.

Все-таки для нас то було дуже страшно. Страшно було тим, що як тільки прийшли (радянські війська – ред.), відразу почалися арешти, почали забирати людей. Я пригадую собі, як в нашому будинку мешкав доцент, він поляк був. Приїхала машина, відразу його забрала. А був такий переполох, люди так були тим перемучені, не так перемучені, наскільки вони пережиті. Навіть одна із наших сусідок, яка мешкала поруч, недалеко від нас, була така досить кумедна історія: коли приїхала машина вивозити і забирати їх, а вона була артисткою, і вийшла з двору, і дивлюсь, що в руках вона має величезне пуделко капелюхів і костюмів – вона думала собі, що десь там буде можливо виступати. Найбільше потерпіла інтелігенція. Та не можна сказати, що тільки інтелігенція, але більшість тих, які були заангажовані політично, які приймали участь в якихось організаціях українських, почалася зараз нагінка на «Просвіту», на Пласт, почали їх ліквідувати, а ті, які працювали в них, підлягали репресіям. Сумно дуже тоді було якимось, таке тяготіння: в кожній хвилині очікування чогось особливого, чогось небезпечного, не знати, що тебе може чекати, не знати, чим може закінчитися. На скільки вони збиралися, ті наші «перші совіти», як їх називали, прийти, то нам невідомо, але народ вже зрозумів, ті навіть, які очікували і хотіли їх, все-таки ставилися до них дуже негативно, з великим упередженням, тому що в дійсності завдавали великої кривди тоді.